



ת"פ 11749/06/15 - מדינת ישראל נגד איתן חיים אבינר- בעניינו בלבד, יעקב יוסף יקיר גואלמן

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 11749-06-15 מדינת ישראל נ' אבינר ואח'

בפני המאשימה
כבוד השופטת אליאנא דניאלי מדינת ישראל

נגד
הנאשמים 1. איתן חיים אבינר- בעניינו בלבד
2. יעקב יוסף יקיר גואלמן

גזר דין
בעניינו של נאשם 1

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפת שוטר בניגוד לסעיף 277 בחוק העונשין תשל"ז-1977 והחזקת סכין שלא כדין בניגוד לסעיף 186 בחוק.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 2.6.15 בסמוך לשעה 4:00 לפנות בוקר הגיעו כוחות משטרה בליווי שני טרקטורים אל מאחז גבעת רון בשומרון לשם ביצוע צו הריסה של מספר מבנים לא מאוישים במאחז.

הנאשם הגיע בריצה לכיוון הכח כשהוא נושא תיק ובו בין היתר 19 דוקרנים מאולתרים ודחף את אחד השוטרים שהיו במקום. הנאשם ברח מהמקום תוך שהוא דוחף שוטרים נוספים וכאשר נעצר בסופו של דבר, השתולל, התנגד והניף ידיו לכל עבר. בשלב זה הצטרף גם נאשם 2 אשר ניסה למנוע מהשוטרים לעצור את נאשם 1. יצוין בהקשר לכך כי נאשם 2 מנהל עדיין את המשפט בעניינו ולפיכך מטבע הדברים גזר הדין מתייחס למעשיו של נאשם 1 בלבד.

באשר לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו הרי שהעבירה של תקיפת שוטר הינה עבירה אשר פוגעת בסדר הציבורי ובשלטון החוק. עסקינן בסיטואציה טעונה ממילא במסגרתה מגיעים שוטרים על מנת לאבטח את מבצעי הצו, וכאמור הנאשם הגיע לעברם בשעה 4:00 בבוקר כאשר הוא מצויד בתיק ובו 19 דוקרנים מאולתרים.

יצוין בהקשר לכך כי החזקתם של 19 דוקרנים מאולתרים מלמדת כי אין המדובר בהחזקה או שימוש אקראי אלא יש בה פוטנציאל לכוונה אפשרית לסכל את עבודת כוחות הביטחון או לפגוע בדרך אחרת בסדר הציבורי. אין הדבר דומה לאדם אשר נתפס כאשר הוא מחזיק בסכין, ואף שהדבר אינו מוצדק ואינו כדין טוען כי עשה כן לשם הגנה עצמית.



מטבע הדברים כאשר אדם מחזיק ב-19 דוקרנים מאולתרים ומגיע עמם בשעת בוקר מוקדמת אל מקום בו מבקשים שוטרים לאכוף ביצוע צו הריסה, הרי שהסיטואציה מדברת בעד עצמה ויש בה כאמור כדי לפגוע בסדר הציבורי.

כאשר באותה סיטואציה תוקף הנאשם את השוטרים, הרי שמתממש החשש לפגיעה בסדר ציבורי זה.

בפסקי דין מרובים נקבע כי אין להקל ראש בעבירה של החזקת סכין אשר מעצם טיבה טמונה בה מסוכנות של ממש.

אף כאשר לעבירה של תקיפת השוטר, נקבע כי שומה על בתי המשפט להגן על שוטרים החשופים לפגיעה פיזית, ובתי המשפט עמדו על כך שלא בכדי קבע המחוקק עונש מינימום לצד עבירה זו.

למרבה הצער, עסקינן בחיזיון נפרץ בו מנסים אזרחים לסכל ביצוע צווים, עובדה המחייבת את המשטרה להיערכות הדורשת יותר משאבים ותכנון מהנדרש לשם ביצוע הצו בנסיבות רגילות.

לפיכך, אף שמסכימה אני עם טיעוני ב"כ הנאשם כי עבירת התקיפה עצמה אינה ברף הגבוה, הרי שלא ניתן לקבוע זאת ביחס לעבירה של החזקת הסכין ויש בכך כדי להשליך על המסקנה הסופית בתיק זה.

יודגש כי האדם הסביר אינו מחזיק תחת ידו תיק ובו מספר כה רב של דוקרנים מאולתרים וכי ראשית המעשה היה בה כדי לצפות את אחריתו.

ב"כ המאשימה עמד בטיעוניו הכתובים על הפגיעה בערכים המוגנים ועל נסיבות האירוע ועתר בהתחשב בכל אלה שלא לבטל את הרשעתו של הנאשם, ולהטיל על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן מאסר על תנאי ופיצוי לשוטר.

מנגד, עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצות שירות המבחן אשר המליץ לבטל את הרשעתו של הנאשם ולהטיל עליו עונש של של"צ ואף התחייבות.

נוכח תיאור נסיבות ביצוע המעשה, הפגיעה בערכים המוגנים ומכלול נסיבות העבירה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הינו החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר של ממש לתקופה קצרה.

תסקיר שירות המבחן שהוגש כאמור עמד על נסיבות חייו של הנאשם אשר הוא בן 27, נשוי ואב לילדים וסטודנט לעבודה סוציאלית. מדובר בהסתבכותו הראשונה והיחידה של הנאשם בפלילים ושירות המבחן התרשם כי חווית המעצר אותה חווה הייתה חוויה מטלטלת עבורו וכי ההליכים המשפטיים היוו גורם הרתעה משמעותי.

כן התרשם שירות המבחן כי הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, וביטא תחושת אשמה וחרטה לצד מידת הרתעה גבוהה. הנאשם מסר לשירות המבחן כי פעל מתוך סערת רגשות ולא נתן דעתו למשמעות ולהשלכות מעשיו.



שירות המבחן התרשם כי עסקין בנאשם בעל נורמות וערכים מקובלים, ובנסיבות המתוארות ובכללן הרצון שלא לפגוע באפשרותו של הנאשם לעבוד כעובד סוציאלי המליץ כאמור לבטל את ההרשעה ולהטיל על הנאשם צו לתועלת הציבור.

כן ציין שירות המבחן כי אף השתת סנקציה עונשית בדמות מאסר, ולו בדרך של עבודות שירות, עלולה לפגוע פגיעה ממשית בנאשם בשל היותו המפרנס היחיד במשפחתו, המשלב כאמור גם לימודים במקביל לעבודתו.

כידוע ובהתאם להלכת כתב ע"פ, 2038/96, נקבע כי הימנעות מהרשעה תעשה בהתקיימותם של שני תנאים, כאשר התנאי הראשון הוא טיב העבירה ונסיבות ביצועה ואילו במסגרת התנאי השני, על הנאשם להראות כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה להסב פגיעה חמורה לשיקומו של הנאשם. נפסק כי הימנעות מהרשעה תעשה בנסיבות יוצאות דופן כאשר היחס בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה לבין חומרת העבירה והתועלת שבהרשעה אינו סביר.

עיינתי בפסקי הדין אותם הציגו הצדדים בפניי ואני סבורה כי הנאשם אינו עומד בתנאים המחמירים לביטולה של ההרשעה.

ברע"פ 4200/12 בעניין אבו זניד, נמנע בית משפט השלום מהרשעת נאשם אשר נקבע כי החזיק סכין, ואולם בית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשם ובית המשפט העליון השאיר על כנו את ההרשעה שעה שגם באותו מקרה המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעה ומדובר היה באדם ללא עבר פלילי אשר החזיק סכין בחגורתו.

כאמור אני סבורה כי החזקתם של 19 דוקרנים מאולתרים חמורה יותר בפוטנציאל הנזק שלה ובכוונה הנלמדת מעצם המעשה, מהחזקתו של סכין בטענה להגנה עצמית.

אף ברע"פ 2968/12 בעניין אל זיד, המליץ שירות המבחן שלא להרשיע את הנאשם אשר נטל אחריות על מעשיו ואשר נמצא היה בשלבים מתקדמים של הסמכה כמנהל מקצועי והובע חשש כי הרשעה עלולה לחסום את דרכו המקצועית.

חרף זאת, מצא בית המשפט כי אין המדובר בחריג בו ראוי להימנע מהרשעה והנאשם הורשע בדין.

גם ברע"פ 1/15 בעניין כצמן, קבע בית המשפט העליון כי עצם האפשרות לפגיעה אפשרית בתוקף רישיונו של המבקש באותו עניין לעסוק ברפואה, אינה מצדיקה הימנעות מהרשעה. לא למותר לציין בהקשר של הנאשם שבפניי כי הוא ביצע את המעשים כעולה מתסקיר שירות המבחן בעת שכבר היה סטודנט לעבודה סוציאלית, ובעניין זה בצדק התייחסה המאשימה לרע"פ 6137/06 בעניין זיס בו אימץ בית המשפט העליון את קביעת בית המשפט כי לא ניתן להימנע מהרשעה רק על מנת שנאשם יוכל לעסוק במקצוע המציב משוכות אתיות למבקשים לעסוק בו.

בנסיבות אלו אני מוצאת כאמור כי אין מקום להימנע מהרשעת הנאשם ולפיכך תיוותר ההרשעה על כנה.



עוד תוזכר הפניית ב"כ המאשימה בטיעוניו הכתובים בהקשר זה לע"פ 3236/98 בעניין אבו דריס, בו עמד בית המשפט העליון על החומרה שבתקיפת שוטרים אך בשל עצם העובדה כי השוטרים ביקשו לבצע את תפקידם.

בכל הנוגע לגזירת הדין בתוך המתחם שנקבע, הרי שכאמור לצד העבירה של תקיפת שוטר קיים עונש מינימום של מאסר שלא יפחת מחודש ימים, ואולם עונש המינימום פורש בפסיקה כך שגם מאסר על תנאי עונה על דרישת החוק.

בהתאם לתיקון 113 בחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הינו עיקרון ההלימה, וכאמור לעיל אני מוצאת כי אין להקל ראש במעשיו של הנאשם.

יחד עם זאת, בגזירת הדין בתוך המתחם יש להתחשב בקבלת האחריות על ידי הנאשם, בעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי וכי כעולה מתסקיר שירות המבחן, לא נפתחו נגדו תיקים נוספים.

כן אתחשב בפגיעה בנאשם אשר כבר נעשתה, כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן, ובהרתעה אשר גובשה הן מעצם מעצרו והן כתוצאה מההליכים הפליליים נגדו אשר כאמור בטיעוני בא כוחו אף הביאו להרחקתו מביתו.

כפי שטען ב"כ הנאשם, הנאשם היה מצוי במעצר של ממש חודש שלם, וכאמור בתסקיר שירות המבחן, ענישה קונקרטית עלולה לפגוע פגיעה קשה בנאשם אשר הינו מפרנס יחיד לבני המשפחה ואשר עודו מצוי בסיום לימודיו.

בנסיבות אלו, אני סבורה כי האיזון הנכון ייעשה בהטלת מאסר על תנאי אשר יוכל להרתיע את הנאשם, כמו גם הטלת פיצוי לטובת המתלונן, וכי אין מקום להטיל על הנאשם עונש קונקרטי אשר יוסיף ויפגע במהלך חייו התקינים.

אשר על כן אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 30 חודשים לבל יעבור הנאשם עבירה בה הורשע או כל עבירה אלימות או הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

2. 1,500 ₪ פיצוי למתלונן.

הפיצוי ישולם עד ליום 1.11.16.

לבקשת הנאשם, הפיצוי יקוזז ממ"ת 11760-06-15 והיתרה תושב לנאשם.

העתק גזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.



ניתן היום, ה' אלול תשע"ו, 08 ספטמבר 2016, בנוכחות הצדדים.